

Zákon z 30. I. 1920, č. 82 sb., kterým se upravují právní poměry domovníků: Pro spory o odměnu za zvláštní práce, nesouvisející se správou domu (§ 6, odst. 2) jsou příslušny řádné soudy, koná-li domovník tyto práce bez zvláštního smluvního podkladu; byla-li uzavřena smlouva, nastává příslušnost soudů pracovních.

Jde o to, je-li založena pro tento spor příslušnost podle § 16, zák. č. 82/20 a jde-li tedy o nárok podle § 6, odst. 2 téhož zákona, aneb o nárok založený na zvláštní námezdní smlouvě, která sice byla ujednána u příležitosti uzavření smlouvy domovnické a jen s ohledem na tuto smlouvu, kterou však dlužno považovati za smlouvu samostatnou.

Rekursní soud je toho názoru, že stanovisko prvního soudu je správné. Ustanovení § 6, odst. 2 cit. zák., týká se případu, kdy domovník koná fakticky jiné práce, než které jsou vlastními pracemi domovnickými; kde však je smlouva o konání zvláštních prací, tu třeba tato smlouva je obsažena ve smlouvě domovnické, je mezi stranami vedle poměru domovnického ještě zvláštní poměr námezdní a pro spory z tohoto poměru nepřichází v úvahu předpis o příslušnosti v § 16 domovnického zákona, nýbrž je založena příslušnost pracovního soudu. Při tom nezáleží na tom, bylo-li ujednání této zvláštní smlouvy na straně žalovaného obchodem, neboť když jde o námezdní poměr, nastupuje příslušnost pracovního soudu i v takovém případě.

Pro posuzování povahy smlouvy rozhoduje její obsah a nikoliv označení smlouvy; může zajisté i ve smlouvě tržové býti ujednána smlouva služební a pod. V našem případě jde o zvláštní námezdní smlouvu.

Z těchto důvodů nemohlo býti rekursu vyhověno.

(Usnesení z 25. února 1935 - R II 70/35.)

Dr. Zavřel.

Byla-li žaloba doručena nesprávně jiné osobě téhož jména jako skutečný žalovaný, může tato učiniti pouze návrh na přisouzení útrat, nikoliv na zamítnutí žaloby, jež proti ní nesměřuje.

Směnečná žaloba proti Josefu El-ovi byla nesprávně doručena Josefu El-ovi mladšímu. Proti směnečnému platebnímu příkazu podal Josef El. mladší námítky, v nichž žádal zrušení směnečného platebního příkazu a přisouzení útrat sporu.

Okresní soud obchodní v Praze odmítl směnečné námítky vznesené Josefem El-em mladším a uznal jej povinným zaplatiti žalobci náklady jednání z těchto důvodů: Směnečný platební příkaz byl následkem nedostatečné adresy mylně doručen. Když Josef El. ml. shledal, že zásilka doručená se jeho netýká, stačilo pouhé vrácení směnečného platebního příkazu soudu s příslušným upozorněním,

neboť k vznesení námitek nebyl legitimován. Musily proto býti odmítnuty a ježto svým jednáním náklady jednání o námitkách zavinil, jest povinen nésti tyto náklady.

Na stížnost Josefa El-a ml. změnil krajský soud obchodní v Praze napadené usnesení ve výroku o útratách a náklady jednání před soudem první stolice vzájemně zdvihl a stěžovateli přisoudil útraty stížnosti.

Důvody: Soud rekursní sdílí názor stěžovatelův, že neměl jiné možnosti brániti se proti směnečné žalobě podle adresy přesně na stěžovatele znějící a jemu doručené, než směnečnými námitkami.

Prostým oznámením stěžovatel nemohl se brániti, nestačilo oznámiti, že se jedná o omyl, neboť k takovému písemnostem, které by nebyly námitkami podle § 550, odst. 2, 552 a 559 c. ř. s., nemohl by soud přihlížeti.

Ústní jednání stěžovatel rovněž nezavinil, neboť bylo na žalobci, když byl upozorněn obsahem námitek na možnost omylu, aby napravil chybu ohledně osoby, kterou skutečně žalovati mínil.

Leč stěžovatel nezdělal s návrhem tak, jak jej učinil, neboť navrhl zrušení směnečného platebního příkazu a tento návrh neopravil ani nedoplnil případnou eventuelní žádostí ani tehdy, když již při ústním jednání nedopatření odpůrcovo vyšlo najevo.

Soud první stolice správně směnečný platební příkaz nezrušil a protože návrh stěžovatelův na zrušení směnečného platebního příkazu neměl úspěchu, útraty stěžovateli proti žalobci nepřisoudil.

Doručena-li totiž žaloba jiné osobě téhož jména, již žalobce žalovati nemínil a tato osoba se k líčení dostavila, může učiniti pouze návrh na přisouzení útrat, nikoliv však na zamítnutí žaloby, resp. na zrušení směnečného platebního příkazu a soudci náleží, aby po vysvětlení věci žalujícího uznal povinným k náhradě útrat a žalobu dal doručiti pravému žalovanému.

Chtěl-li stěžovatel dosáhnouti úspěchu, měl alespoň při ústním jednání po vysvětlení věci omeziti svůj návrh pouze na přisouzení útrat a když tak neučinil, neměl úspěchu a nemůže si podle § 41 c. ř. s. činiti nárok na útraty.

Prvý soudce však neprávem stěžovateli útraty proti žalobci uložil, neboť stěžovatel útrat první stolice žalobci, který pochybil, nezpůsobil. Proto bylo útraty řízení první stolice navzájem zrušiti. (§§ 43, 45 a 48 c. ř. s.)

Rozhodnutí krajského soudu obchodního jako soudu rekursního v Praze ze dne 31. ledna 1935 č. R 229/34. Dr. Jar. Homolka.

Z rozhodnutí krajského soudu trestního v Praze jako soudu odvolacího.

1. a) Vzájemnou obžalobou ve sm. § 18, odst. 1 zák. č. 108/33 o ochr. cti, jest i další obžaloba jedné